

ફરિવ

ગ્રાફિકલ પ્રાઃ

(တစ်)

တင်းမာစူးရှပြတ်သားသော အကြည့်နှင့် အမေက မကျေမနပ်ကြည့်ကာ ဖျတ်ခနဲထသည် ။ "ဒီအသက် ဒီအရွယ်ပဲ ရှိနေပြီ။ တစ်ခါလာလည်း ဒီပြဿနာ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒါ...ပဲ။ ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စကို နင် ဘာဖြစ်နေသလဲ။ ငါတော့ လုပ်မိတော့မယ်"

ဒေါသသံဖြင့် အမေပြောသွားသော "ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စ"ဆိုသော စကားလုံးသည် သူမနားထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်းလို မွေကာ နှလုံးသားထဲမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ နာကျင်ရသည် ။ ထိုကိစ္စအတွက် သူမ ဘယ်လောက် အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီးပြီလဲ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရသလဲ နာကျင်ခံစား ခဲ့ရသလဲ။ ပြောင်လှောင်မှု၊ အပြိုး၊ အော်သံ၊ ရယ်မောသံတွေနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှိပ်စက်ခံခဲ့ရသော သူ့ဘဝ၏ အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာကို အမေက ကိုယ်ချင်းစာ မခံစားသည့်အပြင် ဘာမှ အရေးမကြီးသည့် ကိစ္စဟု ယခုတိုင် ယုံနေဆဲ ဖြစ်သည် ။ သူမ မျက်ရည် ချက်ချင်း ဝဲတက်လာ၏။ အမေ ထိုလေသံမျိုးသုံးလျှင် ဆက်ပြော၍ မရတော့ ဆိုတာကို သူမ သိပါသည် ။ အမေက ကန်စွန်းရွက်တွေကို ဆီကျင်နေသော ဒယ်အိုးထဲ ထည့်လိုက်သဖြင့် ဝေါခနဲ ဆူညံကာသွားသည် ။ အမေက ဆားကို ခပ်ဖွဖွဖြူးသည် ။ ပြီးတော့ များ သွားပြီလားဟူသော အမူအရာဖြင့် ကန်စွန်းရွက်ဒယ်အိုးကို စိတ်မချသလို ကြည့်၏။ သူမ တစ်ဘဝလုံးကို နှိပ်စက်ခဲ့သည့်ကိစ္စမှာ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ထဲ ဆားများ မ

များ လောက်မှ အရေးမကြီးဘူးတဲ့ လား။

မုန်းသည် ။

သူမကိုယ်သူမ မုန်းသည် ။

သိပ်သည်းပြီး ခါးလယ်အထိ ရောက်နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကြက်ဥအခွံလို နီထွေးနေတဲ့ အသားအရေ၊ မျက်ရစ်ထင်းထင်းနှင့် ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်ဝန်း၊ မျက်လုံးထူထူနှင့် ညွတ်ကွေးနေသော မျက်တောင်၊ နီထွေးပြည့်တင်းနေသော မျက်ဝန်း၊ မဟူရာထွေးတို့ နောက်မှ အမြဲအားကျကာ သိုင်းဖက်လျက်ရှိသော ခါးသေးသေး တင်ကားကား၊ အားလုံးမှာ အလကားပင် ဖြစ်သည် ။

ရပ်ရည် အတန်အသင့် ရှိသူများ လှပလာစေရန် ပြုပြင်စရာ နည်းပေါင်းစုံရှိသည် ။ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း၊ အဝတ်အစားရောင်စုံနှင့် နည်းပညာအပြည့် ခေတ်ဒီဇိုင်းများ ၊ မိတ်ကပ်၊ ဆံပင်ပုံစံ၊ တော်တန်ရုံမိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် အထက်ပါ အကြောင်းအရာများ နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးကာဖော်ကာ အလှဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ပါသည် ။

သူမကတော့ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဘာမှ မပြင်ဘဲ ပင်ကို ဘယ်လောက်လှလှ သူတို့ ကို ယှဉ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော သူမတွင် သူငယ်ချင်းများ လို လှပသော နာမည်တစ်ခုမရှိ။ သူမ၏ နာမည်မှာ ရွံ့မုန်းစရာကောင်းလောက်အောင် ခေတ်နောက်ကျနေသော နာမည်ဖြစ်သည် ။ သူမအမည်မှာ မကြားဝံ့စရာ "မအုန်းကြည်" ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။

ထို "မအုန်းကြည်" ဟူသော နာမည်သည် ငယ်စဉ်က မထူးခြားသော်လည်း စတန်းလောက်မှ စ၍ သူမကို ဒုက္ခပေးလာသည် ။ နာမည်လှလှတွေ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေသော အချိန်တွင် သူမနာမည်က

လူကြားထဲမှာ ခေါ်လျှင် လူတိုင်းပြီးကြသော နာမည်ကြီး ဖြစ်၏။ ကျောင်းတက်သည့်အချိန် မနက်တိုင်း နာမည်ခေါ်သည့်အခါ ဆရာမက မအုန်းကြည်ဟု ခေါ်လျှင် ရှိပါတယ်ရှင်ဟု ထူးရသော သူမအသံက နင်ချင်နေခဲ့သည် ။ မနင်ခံနိုင်ပါ့မလား။ အတန်းထဲမှ အရှက်မရှိ မျက်နှာပြောင်တတ်သော ရွှေဖုန်းလူတို့ ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်တို့ ၊ မင်းထက်မောင်တို့ က သူမကို လှည့်ကြည့်ကာ အမြဲပြီးတတ်ကြသည် ။ ထိုအပြုံးကိုရတိုင်း သူမခေါင်းငုံ့နေရစမြဲ။

ဆရာအသစ်တစ်ယောက် ပြောင်းလာ၍ မိတ်ဆက်တုန်းကလည်း သူမနာမည်ကို ပြောတော့ ဆရာက "ဘာ"ဆိုကာ အံ့သြသွားခဲ့သည် ။ ပြီးမှ သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ "မအုန်းကြည်၊ မအုန်းကြည် အင်း အင်း မအုန်းကြည်တဲ့ "ဟု ပြောရင်း မျက်နှာလွှဲသွား၏။

ထိုနေ့မှ စကာ ရွှေဖုန်းလူက ကျောင်းခန်းထဲတွင် အသံပြကြီးနှင့် အော်တတ် စတတ်သည် ။ "အုန်း၊ ထန်း၊ ပေလက်၊ တမာရွက်တို့ အဟီး မဟုတ်ဘူး ကွ။ အုန်းကြည်၊ ထန်း၊ ပေလက်၊ တမာရွက် တို့ ရွှေစက်ရွှေပျော်က ရွှေရည်သောက်၏ "

သူမ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်ဝဲကာ ဆရာမကိုတိုင်တော့ ဆရာမက "အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ။ ပြီးတော့ ဘာဆက်ပြောသလဲ"ဟု လေသံမာမာ နှင့် မေးသဖြင့် သူမ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်ဝဲကာ ထိုင်ရသည် ။

အသက်ဆယ့်လေးနှစ်သာသာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် နာမည်ကို မုန်းတီးရုံမှ လွဲ၍ သူမ ဘာမှ မလုပ်တတ်ခဲ့။ နောက်ပြောင်မှု ပေါင်း များ လာသောအခါ သူမ သည်းမခံနိုင်တော့ အမေ့ကို မေးရသည် ။ ဒီတော့မှ သူမဘဝ၏ တရားခံသည် ဘုန်းကြီးဘဝနှင့်

ပျံ့လွန်တော်မူသွားသော သူမအဘိုး ဦးပဉ္စင်း ဦးသောပါကမှန်း သိရ၏။ သူမကို မမွေးခင်ကတည်းက သူမအဘိုးက ဘုန်းကြီးဝတ်သည် ။ သူမကို မွေးပြီးတော့ အဘိုးက အိမ်ကိုလာရင်း သူမကို နာမည်ပေးသည် ။ အဘိုးသည် ဗေဒင်၊ ဆန်းကျမ်း၊ လက္ခဏာ အနည်းအကျဉ်း တတ်ကျွမ်းသဖြင့် မြေးဦး သူမကို သူတတ်သမျှနှင့် တွက်ချက်ကြည့်သည် ။ တနင်္ဂနွေ၊ အထွန်းဖွား၊ အုတ်တစ်ချပ်နှင့် ကျော်တစ်ကျော်ရသော သူမနာမည်မှာ မအုန်းကြည် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ အမေနှင့် အဖေကလည်း ဘုန်းကြီးဝတ်အဘိုး၏ စကားကို မပယ်ရှားဘဲ သူမကို ထိုနာမည်သာ ပေးခဲ့သည် ။

မအုန်းကြည်ဟူသော နာမည်သည် အဘိုးတို့ ခေတ်တုန်းကတော့ အတော်တာစားခဲ့သော နာမည်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့သော် ခေတ်ဆိုတာက တစ်နေရာတည်းမှာ ရပ်တန့်နေသည် မဟုတ်။ အဘိုးက သူ့ခေတ်ကို သူစံထားခဲ့သဖြင့် သူမမှာ ဒုက္ခပေါင်းများစွာကို ခံစားခဲ့ရသည် ။ သူ မမြင်လိုက်ရသော အဘိုးကို စိတ်ထဲမှ ကြိတ်မုန်းပစ်လိုက်၏။ ဆယ်တန်းနှစ်ရောက်လာတော့ သူမသည် အတန်းထဲမှာ အလှဆုံး ဖြစ်သော်လည်း အလှဆုံးဟူသော ပညတ်ချက်ရသွားသူက "ညအက္ခရာ" ဖြစ်သွားသည် ။

"ညအက္ခရာက မင်းလောက် မလှဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ မင်းနာမည်က မအုန်းကြည်ဆိုတော့"

သူငယ်ချင်း ဖွေးဖြူယံ၏ ဆက်မပြောသော စကားက သူမကို ညပေါင်းများစွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေခဲ့သည် ။ ထိုဆယ်တန်းနှစ်မှာ ပင်သူမကို ချစ်ခင်သည့်လူမရှိ။ မအုန်းကြည်ဟု လှောင်ပြောင်မည့်သူသာ ရှိသည် ။ ရွှေဖုန်းလူတို့ လူစုက ညဘက်ဆိုလျှင် သူတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်တိုင်း "အုန်းကြည်ရမယ်၊ အုန်းဆီရမယ်၊ အုန်းကြည်ရမယ်"ဟု အော်အော်သွားတတ်သည် ။ မကြာခင် ရွှေဖုန်းလူက သူမကို ရည်းစားစ

ကား လိုက်ပြောသည် ။ တစ်သက်လုံး ခံစားခဲ့ရသည့် အငြိုးဖြင့် သူမ ရွှေဖုန်းလူကို လွယ်အိတ်ဖြင့် ရိုက်သည် ။ အသည်းကွဲမကွဲတော့ မသိ၊ လွယ်အိတ်ထောင့်တွင် ထည့်ထားသော သူမကွန်ပါဘူးကြောင့် ရွှေဖုန်းလူ ခေါင်းကွဲကာ သွားလေသည် ။

နာမည်ဆိုသည် မှာ အင်္ကျီလို တစ်နေ့ဝတ်၊ တစ်ခါချွတ်မရသည့် အရာမို့ ထို မအုန်းကြည်သည် သူမကို တက္ကသိုလ်ရောက်သည် အထိ လိုက်ဒုက္ခပေးနေခဲ့သည် ။ သူမကို တက္ကသိုလ်လို ရင်ခုန်လွယ်တဲ့ ဒေသမျိုးမှ ဘယ်ယောက်ျားလေးမှ စိတ်မဝင်စားကြခြင်းသည် ထိုနာမည်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်ဟု သူမကျိန်းသေ တွက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် အသိဉာဏ်ရှိလာသော သူမ နာမည်ပြောင်းရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည် ။ သို့သော် သတင်းစာထဲတွင် ထည့်ကြော်ငြာရမည်၊ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြား ပြောင်းရမည်။ ထို့ထက် ဆယ်တန်းအောင် လက်မှတ်တွင် မအုန်းကြည် ဖြစ်သဖြင့် ပြောင်းလိုက်သော နာမည်လှလှသည် မအုန်းကြည်ဟူသော နာမည်နောက်တွင် (ခ)ဖြင့်သာ ပါရတော့မည်ဟု သိရသဖြင့် လက်လျှော့ကာ သူမသည် မအုန်းကြည်သာ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ ထိုအားနည်းချက်ကြောင့် အားနည်းချက်များ စွာ၊ အရှက်များ စွာ ရခဲ့သော သူမ၏ လျှို့ဝှက်ချက်သည် သူမနာမည် ဖြစ်လာ၏။ သူမသည် ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းမရှိသော မိတ်ဆွေများကို သူမ၏ နာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မပြော။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေး တော်တော်များများကို သူမအမည်သိမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့လေသည် ။